

[Hans Hedtoft.]

ligheden har. Han anslog, at der foruden den normale aarlige Investering, som vistnok sædvanligvis ligger omkring en halv Snes Procent af Nationalindtægten — det vil sige i Øjeblikket omfatter ca. 1,2 Milliarder Kr. pr. Aar — yderligere behøvedes en ekstraordinær Investering paa 5—6 Milliarder Kr. Dette betyder, at saafremt denne ønskelige ekstraordinære Investering skal gennemføres paa 5 Aar, saa maa den aarlige Investering omtrent fordobles. I Stedet for at investere 10 pCt. af den aarlige Nationalindkomst, vil det være nødvendigt, at der fremtidig i de kommende 5 Aar investeres 20 pCt. Lad os nu ikke hænge os i disse Procentsatser — omsat til jævn dansk Tale er den Opgave, der ligger foran enhver Regering her i Landet, den særdeles let forståelige, at skal Danmark nogen Sinde paa ny naa frem til den Levestandard, vi havde, før den anden Verdenskrig brød ud, skal vi nogen Sinde naa frem til, at vi paa ny, Aar efter Aar, kan opleve en Stigning i Landets Velstand af samme Styrke som den, vi havde i Opgangsaarene i sidste Halvdel af 30erne, maa Landets Arbejdskraft og Landets Raastoffer, som vi har til Raadighed, i langt større Omfang end hidtil bruges til at udvide, til at forbedre, til at rationalisere og modernisere det Produktionsapparat, der staar til det danske Samfunds Raadighed inden for Industri og Landbrug. Og samtidig skal et omfattende Byggeri finde Sted baade til Erhvervsformaal og til Afhjælpning af den stigende Bolignød.

Det er de Forudsætninger, hvorudfra en virkelig Genopbygningsplan maa lægges, og skal vi i Dag spørge os selv, om Danmark i Løbet af 1946 er naaet blot nogle Skridt frem ad denne Vej, maa Svaret blive benægtende. I Stedet for den nødvendige store Investering i Danmark i Løbet af 1946 har vi højest haft en Normalinvestering, der oven i Købet delvis modsvares og ophæves af en voksende Gæld til Udlandet. Dette er, sagt i faa Ord, det alt for sørgelige Resultat af en kaotisk økonomisk Politik, ledet af en saakaldt liberal Regering, der foregiver at lægge Planer, men som i Virkeligheden som Følge af dens Ubeslutsomhed, dens Afhængighed af bestemte Erhvervsgræne, dens komplette Mangel paa positiv Maalsætning har ladet sig kaste hid og did af det, man populært kalder Udviklings Gang.

Den højtærede Handelsministers meget korte Kommentarer til dette Lovforslags Fremsættelse skal jeg ikke opholde mig ved, selv om det forekommer mig lidet heroisk af

den højtærede Handelsminister, at han, samtidig med at han fremsætter dette Lovforslag til *uændret* Forlængelse og fremfører forskellige Argumenter, der taler derfor, slutter sin Tale med at lægge 20 Favne Vand mellem sig selv og sit Parti og — paa den anden Side — det fremsatte Lovforslag. Det er lidet heroisk af en Handelsminister i Danmark i 1947 — hele denne liberale Klagesang ved hver given Lejlighed: at det er en forfærdelig Verden; vi vil saa nødt Restriktioner, men vi er nødt til det! Ganske vist sagde vi saadan tidligere, men Folket maa forstaa, at det er nødvendigt! — Jeg forstaaer godt disse Véraab, for de er jo — hvad enten de kommer fra den højtærede Handelsminister, eller vi hører dem fra andre Medlemmer af den høje Regering eller andre Medlemmer af Regeringspartiet — kun Udtryk, forhaabentlig da, for den daarlige Samvittighed, som maa beherske baade Regeringens Medlemmer og alle de Medlemmer af Partiet Venstre, der førte den fantastiske Valgkamp, som de førte, og dermed bidrog til at skabe de Forventninger, der i Dag ikke kan indfries. Realiteten er imidlertid, at Handelsministeren er klar over, at Vareforsyningsloven bør forlænges.

Jeg vil gerne have sagt straks, at set fra vort Synspunkt er det ikke tilstrækkeligt, at Rigsdagen nu blot enes om at vedtage denne Forlængelse. Denne Lov har vi for at anvende den, og vi maa have en klar Forestilling om, hvorvidt Handelsministeren nu i det paakrævede Omfang vil benytte det Redskab, som Rigsdagen her giver ham i Hænde. Og hertil kommer, at det Redskab, som Vareforsyningsloven er, efter vor Mening i dens nuværende Affattelse, konfronteret med Øjeblikkets Situation og Fremtidens Opgaver, baade maa hvæsses og skærpes paa adskillige Punkter.

Jeg skal nærmere redegøre for, paa hvilke Punkter Loven trænger til Ændringer, og paa hvilke Punkter Lovens Bestemmelser efter vor Mening af den højtærede Regering hidtil ikke er blevet tilstrækkeligt udnyttet.

I Vareforsyningslovens §§ 7 og 8 gives der Ministeriet Bemyndigelse til at fastsætte Regler vedrørende Ind- og Udførsel af Penge og Værdipapirer, og ifølge Handelsministeriets Bekendtgørelse af 25. Juni 1940 er det da ogsaa bestemt, at fremmed Valuta, som danske Virksomheder indtjener gennem Import eller ved Forretningsvirksomhed i Udlandet, skal hjemføres til Danmark. At det maa være saadan, er uden videre klart. Det kan ikke være de private